

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

VRAH

JE V KAŽDÉM Z NÁS

Knižní rozhovor s elitním
kriminalistou z oddělení vražd

Vrah je v každém z nás

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Štoček, Lucie Bechynková
Vrah je v každém z nás – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VRAH
JE V KAŽDÉM Z NÁS

JAN ŠTOČEK / LUCIE BECHYNKOVÁ

VRAH

JE V KAŽDÉM Z NÁS

 CPRESS

OBSAH

1. ČÁST	SOUSED ZA TREST	10
2. ČÁST	KUCHAŘ A VRAH	34
3. ČÁST	VRAŽDA TAXIKÁŘE	50
4. ČÁST	KYPR	88
5. ČÁST	VRAŽDA VE VLKOVĚ ULICI	102
6. ČÁST	PŘÍPAD HOJER	116
7. ČÁST	EROTICKÁ INICIATIVA HARTL	132
8. ČÁST	VRAŽDA MICHALA RENDLA	154
	PODĚKOVÁNÍ	182
	O AUTORECH	183
	OBRAZOVÁ PŘÍLOHA	184

NÁPAD NAPSAT SPOLEČNĚ KNÍŽKU VZNIKL VÍCEMÉNĚ NÁHODOU. NA ZAČÁTKU MOJÍ SPOLUPRÁCE S JANEM ŠTOČEKEM BYLA ŽÁDOST O ROZHOVOR DO MĚ PŘEDCHOZÍ KNIHY *OPRAVDOVÉ ZLOČINY*. A PROTOŽE JAN ŠTOČEK JE VELMI ZAJÍMAVOU OSOBNOSTÍ SE SPOUSTOU ZKUŠENOSTÍ A ZÁŽITKŮ, BYLA BY ŠKODA VŠE SHR-
NOUT DO JEDNOHO JEDINÉHO ROZHOVORU. SLOVO DALO SLOVO A NÁPAD NA SPOLEČNÝ KNIŽNÍ PROJEKT BYL NA SVĚTĚ.

V KNIZE NAJDETE ROZHOVORY, ALE TAKÉ VZPOMÍNKY NA PŘÍPA-
DY, JEŽ JAN ŠTOČEK SEPSAL SÁM.

ROZHODLI JSME SE NAPSAT KNÍŽKU BEZ PŘÍKRAS. PROSTĚ TAK, JAK SE PŘÍPADY DOOPRAVDY STALY. TAKŽE POKUD SE CHYSTÁTE U ČTENÍ TŘEBA SVAČIT, MOŽNÁ SI TO RADĚJI ROZMYSLETE.

A JEŠTĚ POSLEDNÍ MALÉ VAROVÁNÍ: PO DOČTENÍ MOŽNÁ BUDE-
TE MÍT PROBLÉM S DŮVĚROU KE SVÝM SOUSEDŮM, PARTNERŮM A LIDEM OBECNĚ. ALE I TAKOVÝ JE ŽIVOT BEZ RŮŽOVÝCH BRÝLÍ.

1. část

SOUSED ZA TREST

TENTO PŘÍPAD V SOBĚ MĚL NESMÍRNOU SEXUÁLNÍ AGRESI. JE TO PŘÍBĚH JEDNÉ RODINY, KDY SE TA AGRESE V PODSTATĚ DĚDILA – Z OTCE NA SYNY. RODINA, O NÍŽ JE ŘEČ, BY URČITĚ NEPATŘILA MEZI LIDI, KTERÉ BYSTE CHTĚLI MÍT ZA SOUSEDY. V JEDNOM Z BYTŮ S NIMI NA PATŘE TEHDY BYDLELA ŽENA, KTERÉ BYLO 59 NEBO 60 LET. TU PRAVIDELNĚ NAVŠTĚVOVAL MILENEC – O 30 LET MLADŠÍ PILOT SE ZÁLIBOU VE ZRALÝCH ŽENÁCH. ONOHO OSUDNÉHO DNE K NÍ MILENEC PŘIJEL NA NÁVŠTĚVU, UŽILI SI SPOLU SEX A ON PAK ZASE ODEŠEL. PÁR SOUSEDŮ HO VIDĚLO. NEDLOUHO POTÉ U PANÍ ZAZVONIL JEDEN Z BRATRŮ SOUSEDNÍ RODINY. ŽENA HO ZNALA, TAK MU PROSTĚ OTEVŘELA – A TO SE JÍ STALO OSUDNÝM. S. K NÍ VTRHNUL, ZABIL JI A ZNÁSILNIL, NAČEŽ SI V KLIDU ODEŠEL DOMŮ, JEN PŘES CHODBU, KDE BYDLEL S RODIČI A DALŠÍM BRATREM.

Když se pak případ vyšetřoval, odebíraly se různé vzorky z těla a místa činu a našlo se také sperma. Z toho se tehdy poznala krevní skupina a takové ty MN faktory; já už to dnes nevysvětlím, ale máte 4 krevní skupiny – A, B, AB a 0. Na případ byla určena skupina vyšetřovatelů – já v té době začínal a na vraždách jsem byl velice krátce –, a jak jsme se ptali po baráku, tak sousedky říkaly, že za ní chodíval nějaký pilot. „Ano, já jsem ho tady viděla, tady odcházel, ani nepozdravil...“

A co čert nechtěl, vyšla mu ta hledaná krevní skupina. Skončil ve vazbě, kde byl zhruba měsíc, a vypadalo to s ním dost bledě. Zapíral, nejdříve že ji vůbec nezná, pak že by s ní něco měl, prostě se snažil popřít úplně všechno. Tenkrát se vyslyšalo docela důsledně a tím, jak vše zapíral, si nevědomky hodně škodil.

Kolegovi na tom něco nehrálo, tak se sebral a šel do toho bytu, který byl již zapečetěný. Něco hledal, nevěděl přesně co, ale cítil, že se mu to celé prostě nepozdává. Vyšel na chodbu před bytem, rozhlížel se po ní a začal kontrolovat kliky. Sousedé se totiž shodli také na tom, že rodina z vedlejšího bytu je, řekněme, dost zvláštní. Tak prohlížel jejich kliku a ona tam zesponu byla malinká šmouha od krve. Zavolal se na to výjezd, sebrali jednoho z bratrů a ten se později k zabití přiznal. Tím pádem mohl být pilot propuštěn z vazby.

Ani druhý bratr ale nezůstal na svobodě. Ten zašel ještě dál – na kontě měl dvě mrtvé a jednu napadenou. Na tom jsme také dělali. Chytli ho, ale napřed měl alibi, protože byl v té době v Bohnicích na uzavřeném pavilonu. Tak ho zase pustili. Jenže i na uzavřeném pavilonu měl nějaké vycházky a hlavně chodil ven načerno. Dozorci je prostě tajně pouštěli. Pak se zjistilo, že v době vraždy byl právě venku, tak ho usvědčili a dostal trest smrti. Tři ženy plus spousty znásilnění.

CHCETE TO ROZEBRAT HNED? VZPOMENETE SI NA VŠECHNO, ANEBO SI K TOMU CHCETE UDĚLAT POZNÁMKY?

Neřeknu vám k tomu o moc víc než teď. Je to už zhruba 40 let.

A TY OBĚTI BYLY DVĚ A JEDNA TO PŘEŽILA?

Ano, a kromě toho měl muž na kontě spoustu znásilnění, například po parcích apod.

TAKŽE TOTO BYL DRUHÝ BRATR...

Ano, to byl ten druhý bratr. Prostě rodinka k pohledání.

A MYSLÍTE, ŽE LIDÉ, KTERÍ S NIMI BYDLELI VE SPOLEČNÉM DOMĚ, VĚDĚLI, ŽE MAJÍ TAKTO PŘÍŠERNÉ SOUSEDY?

Nejspíš ne, i když určitě tušili, že ta rodina asi není v pořádku. Ono těch sourozenců bylo víc, myslím tři. A jeden lepší než druhý, včetně táty.

A JAK JSTE SI TY TŘI ŽENY S NÍM SPOJILI?

Tenkrát byla Praha kvůli tomu případu vzhůru nohama, dělalo na něm spousta lidí. A tím pádem byl prostor a prostředky na prošetřování chovanců, načež on z toho síta tenkrát vyšel.

VŠECHNO TO BYLY MLADÉ HOLKY? TU PRVNÍ ZAVRAŽDIL KDE?

Ano, mladé holky. Tu první zavraždil ve Vysočanech, jak je vysočanská nemocnice, naproti je park. Ona vystoupila z noční tramvaje, a jak šla kolem parku, on ji chytl a zatahl ji na nějaké odlehlé místo. A tam... no on ji snad ani neznásilnil, ale zkrátka... jak bych to řekl... nožem ji zranil na genitálu. Hroznej dobytek! A pak ji škrtil. Ležela tam asi tři dny, než ji našli, a to zranění bylo velice markantní. Byla to holka, která zpívala po barech – zpěv byl jejím velkým koníčkem.

A teď jedna zajímavost. Moje bývalá manželka, v té době tedy nastávající, dělala v Exicu, což byl podnik zahraničního obchodu. Se zavražděnou byly kamarádky a zařídila jí pracovní místo. Přes den holka pracovala a po nocích zpívala, což byl její velký koníček. Byla prý dost na mužský a točilo se jich kolem ní spousta. No a ten den skončila někde vystoupení, myslím, že v 5P. Říká vám to něco? To byl vyhlášený podnik na Václaváku. Na stole byly telefony a vy jste mohla volat čísla stolů, takto se tam lidi dávali dohromady. Ale chodil tam i výkvět galerky. Ona asi v 11 večer skončila vystoupení a před půlnocí obcházela kolem Václaváku a snažila se potkat vyloženě někoho na sex. Láhev vína v kabelce a nikoho nesehnala. Cestou se stavovala ve Slovance a podobných podnicích, ale prostě nikoho vhodného nepotkala, tak nasedla na noční tramvaj a vydala se domů. Bydlela v ulici souběžné s hlavní, kde byla nějaká ubytovna, ale tam už nedošla. Taková ironie osudu trochu!

A SE SVOJÍ BUDOUCÍ ŽENOU JSTE SE SEZNÁMIL BĚHEM VYŠETŘOVÁNÍ TĚTO VRAŽDY?

Já tehdy v podstatě začínal, byl jsem součástí vyšetřovacího týmu a jel jsem s technikem a fotografem na pohřeb oběti. Co kdyby se tam ukázal pachatel... Tak jsme vyrazili do Pardubic, ale ještě předtím jsem vyslyšel kamarádku zavražděné. Dřív se psaly tzv. zápisy o výpovědi – dnes je to zase právně jinak, ale já tehdy psal takový protokol a té kamarádce z Exica se nějak nechtělo odejít a byla celá špatná. Tak jsme se vydali na pohřeb všichni společně i s kamarádkou. Technik s fotografem tam tehdy zůstali, měli tam nějakou jinou práci nebo rodinu, to už si nevzpomínám, a já s ní pak jel i zpátky do Prahy.

JEJÍ KAMARÁDKA BYLA TEDY PRVNÍ OBĚŤ ONOHO VRAHA. A CO SPÁCHAL POTOM?

Pak, v dost krátké době, tak v průběhu 10–14 dnů, byla nalezena mladá dívka ve Strašnicích, v takovém starém činžáku, po ránu v mezipatře, v příšerném stavu...

ONA TAM BYDLELA?

Ano, bydlela, odněkud se v noci vracela. On vyloženě chodil po Praze a tipoval si dívky. Tato byla druhá.

A TO JSTE POŘÁD NEMĚLI STOPU, ABYSTE SE MOHLI ZAMĚŘIT NA NĚKOHOKONKRÉTNÍHO?

Ne. Plošně jsme prověřovali alibi známých úchyláků. Ale sexuální agrese a sexuální deviace, v tom je rozdíl. Toto byl agresor.

JAKÝ JE MEZI TÍM ROZDÍL? DEVIANT NENÍ AGRESIVNÍ?

Já vám to nakreslím. Tady je mužské oko, tady vidí nějakou ženu, může to být i homosexuál, a vidí nějaký svůj sexuální objekt. Teď řeknu devianta: tady s ní navazuje hovor, tady dojde na intimnosti,

doteky, tady dojde k sexuálnímu styku, ale už sadisticky provedenému nebo prostě k nějaké zvrhlosti. Kdežto agresor vynechává verbální kontakt, vynechává něžnosti, jako například hlazení. Jeho cílem je sexuální akt. To je ten rozdíl. Deviant má postupné fáze, agresor vidí a hned koná.

VY JSTE TÍM PÁDEM HLEDALI AGRESORA?

Ano, agresora. Devianta ne. Ale těch je také spousta. Prověřovala se alibi a mezi podezřelými byl i S. Celé to vyšetřování tenkrát stálo ředitele Bohnic místo. Ředitele a ještě nějakého primáře.

Když jsme se přijeli zeptat, jestli jim S. neutekl, tvrdili, že v žádném případě, ten je pod zámek a venku rozhodně nebyl. Tím nám celé vyšetřování dost zkomplikovali. Ovšem pak se ukázalo, že venku byl. Načerno. Prostě nějaký zřízenec – nebo jich možná bylo víc – pouštěl pacienty ven. Předpokládám, že za nějakou úplatu. Takže pak jsme se do Bohnic několikrát vraceli a našli i nějakou stopu, myslím, že to byl nůž. A S. se k činu přiznal. Popsal místa, popsal všechno včetně manipulace s nožem. Takže vyřešeno.

A TADY TEN AGRESOR STIHL PŘEPADNOUT TŘETÍ ŽENU, KTERÁ PŘEŽILA?

Udělal to podobným způsobem někde v baráku. Zatáhl ji ke sklepu a ona to přežila celá dobitá.

TAKŽE JSTE MĚLI SVĚDKYNI? ONA HO VIDĚLA, TAK HO MOHLA I POPSAT?

Až se zmátořila v nemocnici, tak říkala, že jí byl chlap nějaký povědomý. Čtrnáct dnů přemýšlela, že už ho někde musela vidět, až na to přišla. „Víte, kdo to je? To je spolužák mojí ségry ze základní školy!“

ALE TO ON NEVĚDĚL, ŽE ONA HO ZNÁ?

Ani ona to nevěděla. Ale pak si vzpomněla, že ho viděla na třídní fotce. A tím se na to přišlo. Znovu jsme se vrátili do Bohnic a tam se pak

jeden ze zřízenců přiznal, že S. pouštěl tajně ven a že ten den, kdy došlo k přepadení poslední z žen, byl zcela jistě venku. Pak už výsledky pana S. vypadaly podstatně jinak.

TEĎ JSOU MODERNÍ KURZY SEBEOBDRANY. KDYŽ TAKTO ŽENU NĚKDO PŘEPADNE, DÁ SE S JEJICH POMOCÍ UBRÁNIT?

Dělali jsme vraždu v Bílé labuti, kdy útočník přišel a zabil prodavačku za plného provozu. Holku, která od svých pěti let dělala judo a karate. Násilníkovi se ale neubráníla. Strach je hrozně silný a vyplavuje do krve adrenalin, možná říkám blbost, ale „ochromí“ vás to.

TOHO PŘESNĚ SE BOJÍM, ŽE KDYBY NA MĚ NĚKDE NĚKDO SKOČIL, TAK SE LEKNU A ZŮSTANU „ŠTRONZO“.

Když vezme nůž, buď vás i trochu bodne nebo dá nůž na krk, vyhrožuje střelnou zbraní, zapomenete, že umíte nějaké chvaty. Vůbec to nemá cenu. Někdy se to může povést, ale zároveň to chce zachovat chladnou hlavu a nebránit se příliš. Hodně účinné taky je nepřemýšlet, ale vrazit útočníkovi prst do oka. I za cenu toho, že mu oko zničíte. Náš instruktor na sebeobranu říkával: „Je lepší odsedět si rok za nějaké ublížení, ale zůstat naživu.“

CO TŘEBA PEPŘOVÝ SPREJ?

Lepší než pepřák je elektrický paralyzér. Viz Roubal. Měl 185 centimetrů, takový mamut to byl. Jak chodil vydírat na Václavák stánkaře, tak jeden ho zlikvidoval právě paralyzérem. Roubal si po zasažení na místě doslova ustlal – počůral se, zub si vylomil nebo zlomil... Horší je, že se jim tedy pak pomstil tím, že je zabil. Ale paralyzér dělá hodně.

TAKŽE PRO NÁS ŽENSKÝ JE LEPŠÍ PARALYZÉR NEŽ PEPŘÁK?

To je můj názor. Někdo jiný vám může říct úplný opak, ale podle mě u pepřáku spíš hrozí, že si ho v tom zmatku a chaosu, kdy vás někdo přepadne, nastříkáte sama do očí. Paralyzér je účinný, ale nesmíte se držet pachatele.

A KDYŽ JDE ŽENSKÁ SAMA PO ULICI, DÁ SE NĚJAK ŘÍCT, KDY MÁ ZBYSTŘIT? TŘEBA SE ŘÍKÁ, ŽE MÁ DĚLAT, ŽE NĚKOMU TELEFONUJE...

Chodte prostředkem ulice. To je jediné, co vymysleli. Pachatel je totiž vždycky na chodníku.

A KŘÍČET? TO ASI ANI NESTIHNU, NE?

Lepší je takovým situacím předcházet. Nechodit v noci sama a holt investovat do taxikářů.

CO KDYŽ TŘEBA ZA MNOU NĚKDO JDE AŽ KE VCHODU DO DOMU? ÚTOČNÍK S. OBĚTI PŘEPADÁVAL UVNITŘ VE VCHODU... UŽ TAM NA NĚ ČEKAL?

Ne, on šel za nimi.

A CO BYCH MĚLA V TU CHVÍLI TEDY DĚLAT? VEJÍT DOVNITŘ, NEBO POKRAČOVAT DÁL?

Nejít do vchodu, normálně bych si stoupl vedle a řekl: „Prosím, jděte.“ To už poznáte podle reakcí. Protože když to bude potenciální pachatel, tak ho to zarazí. Nebavit se, jděte, hotovo. Normální mužský to pochopí, že máte strach, řekne třeba: „Nebojte se, nebudu vás obtěžovat...“ Nebo něco podobného. Když to bude deviant či agresor, tak bude najednou vykořeněný. Ale určitě nevstupovat do vchodu, když za vámi v noci někdo jde. Takových už bylo! Straku jsme dělali, Hojera jsme dělali...

NO JÁ NAD TÍM VŽDYCKY PŘEMÝŠLELA, CO DĚLAT, KDYŽ SE MNOU NĚKDE JDE AŽ KE VCHODU. CHCE TO ODVAHU ZASTAVIT SE, OTOČIT SE NA NĚJ... ALE LEPŠÍ NEŽ S NÍM VEJÍT DOVNITŘ.

To zcela určitě. Tam jste úplně bezbranná. A mít paralyzér v ruce, když jdete sama v noci. Není moc velký, není ani vidět, a jakmile se jen někdo blbě podívá nebo něco řekne...

...ALE ABYCH POTOM NEODROVNALA NĚKOHU, KDO SE MĚ JDE ZEPTAT, KOLIK JE HODIN.

Připadá vám normální, že se vás v noci nebo večer někdo ptá, kolik je hodin? Každý má dneska mobil. Buď je to sexuální loudil, který chce navázat kontakt, anebo nějaký blbeček.

DOBŘE, PARALYZÉR SI POŘÍDÍM, TO JE DOBRÝ NÁPAD. Myslíte si, že se dá již v dětství poznat, že má někdo vlohky pro policejní kariéru?

U někoho asi jo.

VYOZOROVAL JSTE NĚJAKÉ POVAHOVÉ VLASTNOSTI, KTERÉ BY MĚL POLICAJT MÍT? ZAŽIL JSTE NĚKOHU, KDO ODPADL OD POLICIE, PROTOŽE PRO TO NEMĚL SPRÁVNÉ VLOHY? MUSÍTE BÝT URČITĚ DO PRÁCE ZAPÁLENÝ, ABYSTE TO VŠECHNO VYDRŽEL...

To se nedá říct, zapálený... Jednou to děláte, tak se musíte snažit dělat to dobře. Musím mít nějakou fantazii, to asi určitě, abych si mohl představit, co se nejspíš mohlo stát. Já jsem to v případě sporného úmrtí – nemuselo jít ani o vraždu – dělával takto: když se to nafotilo, ohledalo a základní práce byla hotová, tak jsem všechny poslal pryč, sedl jsem si na místě činu a rozhlížel se. Koukal jsem na tělo, rozhlížel se okolo a nasával atmosféru. Když jsem pak dělal bakalářku na téma související s vraždami a vysvětloval to komisi, tak to mělo celkem úspěch. Je to o vnímání – vnímám to místo všemi smysly. Z vnímání přecházím k myšlení, úsudku a k utváření soudů. Prostě začnu

přemýšlet, proč je tam ten zapalovač, proč ta sklenička není převrhnutá, když se tam údajně odehrál zápas apod. A k tomu mi dopomáhají ještě tzv. asociace. Asociací jsou asi tři druhy, ale je to víceméně zkušenost, že už jsem takové věci viděl mockrát – propojuji to a utvářím z toho myšlenky, soudy. Immanuel Kant rozepsal spousty soudů. Všechno už si nepamatuju, to jsem měl zmáklé na škole.

Ale pomáhá to, i když jsem se málokdy setkal s pochopením. Povím vám historku, jak se mladý policajt zastřelil v bytě na Žižkově. Vlezl si do okna orientovaného do vnitrobloku, střelil se do hlavy a ta pistole vypadla ven, zatímco on spadl zpátky do místnosti. Když jsme přišli my, tak bylo okno navíc zavřené, ovšem zavřelo se průvanem ve chvíli, kdy do bytu vstoupil ten, který mrtvého objevil jako první. Zapeklitá situace.

Takže zastřelený policajt bez pistole. Chvíli jsem na to místo koukal, pak dorazila inspekce, odbor stížností a kontroly policejního prezidia, naše vedení... Šlapali jsme si tam po hlavě. I když většina stála venku, než jsme je pustili dovnitř, neustále měl někdo tendenci nahlížet. Já vyšel ven a šéf odboru říká: „Tak co, jak to vidíš?“ Já povídám: „Mně se to na vraždu nezdá, toto je prostě sebevražda.“ Jen tak jsem to prohodil a kousek ode mě stál šéf kontroly policejního prezidia, nějaký plukovník, a já zaslechl, jak povídá: „Co je to za vola, co to tady mele za nesmysly, co je zač ten policajt...?“ Byl tam také šéf našeho kontrolního pražského a povídá: „No víš, on tomu ale rozumí, to není nějaký blb.“ Načež plukovník argumentoval tím, že pro sebevraždu nám tam jaksi chybí pistole.

Zvláštní bylo, že jsme v bytě našli pár věcí převrácených, slánku, židli v kuchyni, křeslo, něco bylo i rozbité. Ale na stolku stála láhev s vínem a skleničky, které převrácené nebyly. Přitom věci na stolcích bývají při zápase první, co se shodí a rozbije. Na kuchyňském stole ležel čistý list papíru a u něj pero, jako by chtěl sebevrah psát dopis na rozloučenou.

Mně se to celé nezdálo, tak jsem si vzal stranou kluky, kteří měli uniformy, a říkám jim: „Jeďte na barák (místní oddělení policie – pozn. red.), jestli náhodou někdo neodevzdal zbraň.“ Kluci za hodinu přijeli a říkali, že nějaký pán XY včera přinesl odevzdat pistoli.

Povídám: „Včera? A kde ji našel?“ A ukázalo se, že ji našel například u vchodu 36, jenže my vyšetřovali smrt ve vchodě 24. Nedalo mi to. Celé se mi to jaksi nezdálo, tak jsem pánovi zavolaal, jestli by kvůli té pistoli mohl přijet na místo nálezu, což také udělal. Stáli jsme spolu u domu a já se vypytaal, kde ji tedy přesně našel. Ukázalo se, že ji našel v úrovni čísla 26, ale policajt, co psal protokol, se upsal a napsal 36. Dokonce mi pán ukázal na křoví pod oknem našeho zastřeleného. Neseděl ale den nálezu – nálezce nahlásil pondělí a muž zemřel už v pátek. A v pátek náš tým žádnou zbraň v okolí místa činu nenašel. Z pána nakonec vylezlo, že zbraň našel opravdu už v pátek, ale vzal si ji s sebou na chalupu, aby si ji mohl prohlédnout. V duchu jsem si říkal: Čert tě vem! Technici se poté vrátili k oknu a k parapetu a zjistili, že tam byl otěr střely.

A PROČ MYSLÍTE, ŽE SEBEVRAH NAARANŽOVAL BYT JAKO MÍSTO VRAŽDY?

Sebevrazi jsou nevyzpytatelní, ti dokážou úžasné věci. Prostě chtěl, aby se o něm mluvilo jako o hrdinovi, že ho možná někdo zastřelil kvůli službě. On sloužil asi dva roky v uniformě na obvodním oddělení v Praze, netuším, co měl za představy. Měl dluhy, hrál automaty, to může končit sebevraždou, ale chtěl to takto naaranžovat, aby si lidé mysleli, že byl zastřelen ve službě. Moc nescházelo a vyšetřovali bychom to jako vraždu. Kdyby se nenašla pistole...